

Roman

Vạn Quyền Thư Lâu

8°
Indoch
968
(2)

BẢ PHỒN HOA

8°
Indoch.
968
(2)

DỊCH GIẢ : **Nhượng Tống**

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 9760

*Certifié tirage
conforme 1000 exemplaires.
Hanoi, le 21 Septembre 1928
Le Gérant:
V. H. H.*

809 Indoch.
~~1168~~
968
(1)

Quyển thứ nhì

Giá 0\$10

©

Vạn Quyên Thư Lâu

Đã xuất bản

VẠN-LAN NHẬT KÝ

Có hai thứ : Một thứ đóng rời làm 5 quyển, mỗi quyển giá 0\$10 một thứ đóng dồn làm một quyển, giá 0\$45.

Sắp xuất bản

SÓNG GIÓ BỀ TÌNH

(Trình-thám tiểu thuyết)

BÃ PHỒN HOA

(Xã-hội tiểu-thuyết)

CHỊ CÙNG EM

(Nghĩa-hiệp tiểu thuyết)

DƯỚI HOA (Ngọc-Lê-Hồn)

Phàm ai muốn mua buôn mua lẻ sách của bản thư-lâu xin viết giấy cho M. Hoàng Phạm-Trần, Thực-Nghiệp Dân báo, Hanoi.

RƯỢU VANG! RƯỢU VANG!

Bản-hiệu xưa nay vẫn chuyên bán buôn và bán lẻ, các thứ rượu vang mà các ngài vẫn tin dùng. Nay bản hiệu lại mới sang nhiều thứ vang đỏ, vang trắng rất ngon, giá hạ hơn các nơi xin các ngài chiếu cố. Các ngài mua buôn muốn mua vang thùng, bản-hiệu lúc nào cũng có, và đủ các hàng tạp hóa, bán buôn và bán lẻ.

THỤY-AN

Bán tạp hóa

47, Rue du Coton HANOI

— Thì chết cái chị Mạnh-Lệ-quân cũng không được nghiêm chính, cho nên ông Hoàng-đế mới vô-lẽ được, chứ không thì đời nào ! Nàng đáp:

— Tội nghiệp ! Nhan sắc là tự trời sinh. Lệ-quân cũng hết sức giữ gìn nhưng chỉ tại ông Hoàng-đế đã đam mê nên mới thành ra như thế, chứ có chi là tại nàng không nghiêm chính. Cái kiếp đàn bà thiệt thòi là thế, mợ chẳng thương thì chớ, còn cười nữa sao ...

HỒI TƯỞ NĂM

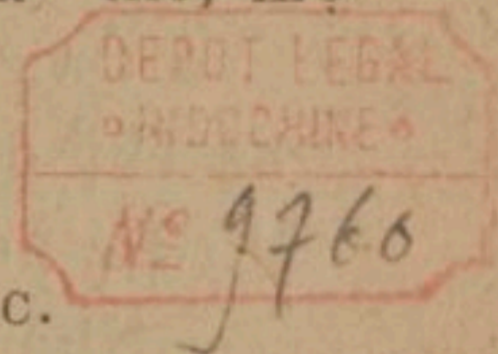
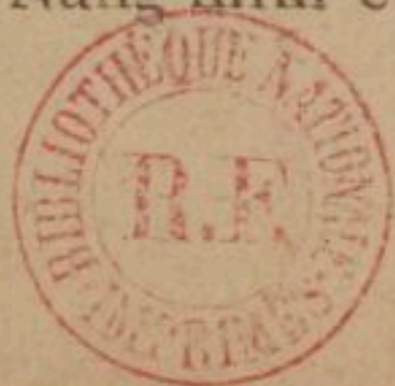
THAM TIỀN CÔNG, QUAN-ĐOÀN DẬY HỌC.

THƯƠNG TÌNH BẠN, TÂM-VÂN BẦY MƯƠ.

Ú-nùng thấy hai người nói chuyện, mỗi người giữ một ý, liền cũng ngửa mồm nói góp rằng:

— Trời sinh ra con người khuvnh quốc khuynh thành như thế, thế mà lúc này trạng-nguyên, lúc khác tể-tướng, tài ấy sắc ấy, ai mà chẳng phải say mê. Nếu không thì ba trăm mỹ-nữ cung-tần, nhà vua có thiếu gì mà phải lăn lóc với Mạnh-Lệ quân. Thế mới biết con gái đã được bên sắc lại được cả bên tài, thì thanh giá lên cao không biết bao nhiêu mà kể. Vừa nói vừa đưa mắt cho Quan-đoàn, hình như tỏ ý cho nàng biết rằng mình coi nàng chẳng kém gì Mạnh-Lệ quân. Nàng có ý ngượng cúi đầu vuốt tà áo. Vừa hay người đầy tớ gái đã mua bánh mua nước đem vào. Ba người cùng ăn uống qua loa, thì tấn thứ hai vừa hết. Nàng thấy đêm đã khuya, nhân nói với vợ chồng Úy-nùng xin về trước. Úy-nùng mời ở lại xem nốt tấn thứ ba song nàng không chịu ở thì cũng đứng dậy về nhà. Về đến nhà, Úy-nùng lại giữ lại ở cùng ăn cơm tối đã rồi hãy lên gác. Nàng từ chối không được, liền cho con hầu là Yến-Vân lên nói với chồng. Khi cùng ngồi vào ăn, Úy-nùng rót một cốc rượu lớn đưa lại mời nàng, rồi lả lơi mà nói:

— Tôi có một câu chuyện muốn thưa, chẳng hay mợ có cho phép không ? Nàng mỉm cười mà rằng :

— Xin cứ nói. Ủy-nùng nói:

— Mợ là người học thức, vợ chồng tôi rất lấy làm mến. Như nhà-tôi, chữ « nhất » là một không biết, bấy lâu vẫn muốn tìm thầy xin học, nay may được gặp mợ, chỗ quen biết mong mợ làm ơn giúp cho việc ấy, có được không? Nàng mỉm cười mà rằng:

— Ông đừng nói đùa! Em chẳng qua vọc vạch được ba chữ-què, dám đâu lên mặt làm thầy người khác. Mợ-Tur nói:

— Nhà đã gần, đôi bên lại là bạn thân, tưởn: mợ không nên tiếc chi em mới phải, hà tất phải nói nhưn như thế? Ủy-nùng cũng cố nói vun vào cho được. Nàng ngần ngừ không quyết, đứng rậy cáo từ xin về.

Hôm sau, Ủy-nùng tự nghĩ: Việc này phải xum họp lâu thì mới thành được. Thế mà muốn cho xum họp lâu thì không gì bằng mời nó làm cô-giáo. Thế nhưng xem ý nó cả thẹn mà cũng không có quyền tự chủ, mình nói cũng chẳng ăn thua. Nghĩ thế rồi bực dọc bước chân ra cửa. Đi được một quãng, gặp một người bạn nhà làm nghề bánh ngọt, tên là Doãn-Giác-chi. Nhân vô sự, hai người liền giắt nhau vào một tiệm thuốc gọi đem bàn đèn ra, cùng nhau nạo tầu, mớm xe, hút mây, thổi hơi. Trong khi nói truyện, Ủy-nùng biết Giác-chi có quen với Lý-Hoa liền nhờ nói hộ về việc mời Qu-n-đoàn làm cô-giáo. Giác-chi cười mà rằng:

— Được! Anh thật tốt số, định thả võ-quýt ăn mắ m ngấu phải không? Nếu nói xong thì lấy gì làm lễ tạ? Ủy-nùng nói:

— Nói đùa làm chi thế, mời cô giáo là mời cô giáo, còn có ý-nghĩa gì mà phải bắt nọn nhau! Hai người lại nói chuyện một lúc nữa, rồi đó mới chia tay ra về. Một lúc sau Giác-chi đã đến cửa hàng Đào-hoa-quán, mời Lý-Hoa cùng đến một hàng cao-lâu, chén chú chén anh, tở mỷ hỏi đến việc nhà việc cửa. Lý-Hoa thổi dài mà rằng:

— Chỗ thành-thị ăn tiêu tốn lắm, khó lòng mà dễ dành được lấy đồng tiền. Giác-chi giả-cách ngẫm nghĩ, bỗng cất tiếng hỏi:

— Bác gái có biết thêu thùa, khâu vá, để thêm cặp vào được ít nào không? Lý nói:

— Dù biết nữa mà được mấy đồng! Vả chẳng nhà-tôi trước là một cô nữ-học-sinh, yếu-ớt lắm, làm ăn gì cho được! Giác-chi như người sực nghĩ ra mà nói:

— Thế thì bác khờ quá! Ruộng tốt như thế mà không chăm cày cấy, không trách rằng túng được. Lý không hiểu cố hỏi, Giác-chi mới nâng cốc, vừa uống vừa gật gù cười bảo Lý rằng:

— Hiện nay nữ-học đương thịnh, trường tư trường công cần đàn bà nhiều lắm. Bác gái đã biết chữ, sao chẳng tìm một nơi dạy học? Lương tháng vài ba chục, có lo chi không giúp đỡ được món tiền kinh phí trong nhà? Lý nửa ngờ nửa tin mà rằng:

— Nhà tôi ở nhà quê vẫn dạy học, song ra đây chưa chắc đã đắt nào! Giác-chi lại giả vờ ra dáng ngẫm nghĩ, một lúc mới lấy đũa gõ vào bàn mà rằng:

— Được rồi! Được rồi! Tôi có một người bạn họ Trần, làm ở một công ty kia, nhà trọ ngay cái tầng gác thứ ba nhà bác ở. Nghe nói nhà Mợ-Tư vợ bác ta muốn tìm người dạy học, đã có lần nhờ tôi tìm họ. Bác có biết bác ta không? Lý nói:

— Có! Tôi không quen, song vì liền nhà nên nhà-tôi thường có đi lại với nhà bên ấy. Nếu vậy thì chỗ bà con cả, họ có ý mời thì cũng dễ thương-lượng. Giác-chi lại làm ra bộ rất thực-thà mà nói:

— Vì phỏng họ bằng lòng mời, bác gái bằng lòng dạy, thì lương tháng bác định lấy độ bao nhiêu? Lý đáp:

— Ít nhiều thế nào cũng được, để tôi bàn với nhà-tôi xem. Nói đến đây, hai người lại cùng nhau ăn uống no

say rồi mới trở về. Hôm sau Lý viết thư cho Giác-chi, nói rằng: « Nhà tôi trước còn không thuận, song tôi phân trần về cơ nhà túng thì đã chịu nghe lời. Còn tiền nong thì tùy nhà chủ. Định thế nào nên thế, vân vân.» Giác-chi lập tức trả lời cho Úy-nùng. Úy-nùng mừng nhầy-chân-sáo, vội viết thư sai đầy tớ đưa lên Quan đoàn, nói rằng xin đưa mỗi tháng bốn mươi đồng, và lại định theo mười đồng làm lễ mời thầy học. Quan đoàn đặc-ý nhận ngay, chọn ngày tốt khai-trường. Trước là bè bạn, nay đã thầy trò, Mợ-Tur cùng nàng rất nên tâm đầu ý hợp, Cô nữ-học-sinh ngọc chuốt vàng trau thuở nọ nay đã nghiêm nhiên làm một cô nữ-giáo-sư mực điểm son tò! Giác-chi vốn là một tay nhà buôn mới nổi, tán tỉnh khéo, chuyện trò vui, vì có giới-thiệu, có ơn riêng với nàng, nên cũng thời thường đến chơi, lại cho cả một cô vợ-bé đến học nữa. Cái giao-tình thân-thiết đối với nàng, Úy-nùng với Giác-chi, so ra cũng không ai hơn ai kém. Thế là từ khi nàng ra Thượng-Hải, những kẻ biết nàng mà đem lòng say-đắm, trước sau kể đã ba người. « Một trăng mà mấy Cuội ngồi ? Một gương Tur-mã mấy người soi chung ! »

Nàng ở Hương-cảng lâu, đã bạo giạn hơn trước nhiều, đối với anh em nam-giới, đi lại cũng không gìn giữ lắm. Vì vậy thường thường có tạo di giấy lại với các giáo-viên và các học sinh các trường. Tiếng lành đồn xa, tiếng dữ đồn xa, mỗi khi trăng chiều hoa sớm, cảnh đẹp trời xinh, nàng lại ăn mặc lịch-sự, đi xe dong ra các phố ngoài, ai trông thấy cũng bảo nhau rằng: Con này chính là con Hồ tinh mặt-ngọc, nó đã đem nhan sắc quyến rũ bao nhiêu người ! » Những điều tiếng đó chẳng bao lâu đã đến tai Lý-Hoa, chàng diềm nhiên cho là chúng ghen ghét đặt điều, chứ trước sau vẫn một lòng tin vợ.

Sương bạc mới sa, gió vàng vừa thổi, cảnh ngô rụng lá, trời đã sang thu. Một hôm Lý-Hoa ở nhà ra hàng, nằm chỗ gương cũ, đương sắp đi ngủ thì bỗng thấy ngoài

cửa có tiếng ho sù-sụ và tiếng gọi tên mình. Chàng ra mở cửa thì ra người bạn già cùng làm ở trong hiệu tên là Lương-Tâm-vân. Tâm-vân thường phải đi đày đi đó, không ở hiệu mấy khi. Ăn ở với Lý rất thân, có điều gì nhầm lỗi vẫn đem lời khuyê bảo. Lúc ấy ngồi vào bên giường, nhìn Lý một lúc rồi nói:

— Tôi có câu này, nói ra tất trái tai bác, thế nhưng chỗ anh em thân, không nói ra thì lại không đành lòng, chẳng hay bác có muốn nghe không? Lý giật nảy mình, trống ngực đánh thình-thình, sẽ cất tiếng nói:

— Ông cứ dặng. Tâm-vân thở dài mà nói:

— Tôi ngày trước, cũng trẻ trung như bác. Vợ chồng ăn ở với nhau, chồng đi đâu, vợ đi đấy, hôm sớm có nhau, kể cũng là một cái hạnh phúc trong đời người. Thế nhưng việc thế không thường, có khi thà phương trời cách trở như vợ chồng Ngâu, còn hơn là quẩn-quit lấy nhau mà để lại bao hiêu là khổ não. Ý tôi nói thế, bác đã hiểu chưa? Lý thấy nói chạm đến việc gia-đình, bụng lại càng nồn-nao, nhân cố-ý hỏi gặng. Tâm-vân nói:

— Tôi không biết chuyện gì hết. Thế nhưng cứ ý-ngu tôi mà xét thì bác nên cho bác gái về nhà quê ở là tiện hơn. Lý có ý kinh-ngạc, dương mắt nhìn Tâm-vân trừng-trừng. Tâm-vân cười nhạt mà rằng:

— Bác không tin tôi sao? Việc thiên-hạ, chỉ kể ngoài vòng nhìn mới rõ. Tôi không tiện nói nhiều, song nếu không nghe tôi thì rồi có lúc ăn-năn không kịp đấy. Lý cãi-lại rằng:

— Có lẽ ông nghe lời chúng nó đồn-nhảm, ngờ nhà-tôi có những việc không đúng-đắn đó sao? Hôm nào tôi cũng ở nhà, vợ chồng xum họp với nhau. Nhà-tôi dầu hư, song nó có cách gì mà phân thân đi nơi khác được? Chúng nó nói láo đấy, ông đừng tin. Ông lão diêm nhiên lấy thuốc lá ra hút, rồi lại cất tiếng khản khoản mà nói:

— Tôi xưa nay không hay nói. Đã nói ra là bất-dắc-dĩ lắm, bác nên nghe lời tôi. Lý cười cười nói nói mà rằng :

— Ông nói chi mà úp-mở như vậy ? Có gì là chứng cứ không ? Tâm-vân nói :

— Bác mẹ không biết đấy thôi. Người trong huyện này, còn có ai là không rõ huyện. Tôi nói thế là đủ. Tin hay không tin tùy bác. Thôi, tôi xin ra

HỒI THỨ SÁU

VỀ QUÊ-CŨ QUAN-ĐOÀN MẮT TỊCH.
THUÊ TRÌNH THÁM LÝ-HOÀ VUNG TIỀN.

Tâm-vân ra rồi, Lý-Hoa nấn ngồi không yên, vội đứng dậy về nhà để dò tung tích của vợ. Lúc ấy chính là lúc Quan-đoàn đương dậy học. Lý đi qua từng gác thứ ba, bất-thình-linh nghe có tiếng đùa cười trớt-nhả. Dừng chân lại nghe, thấy có tiếng con trai hôn-môi « chùn chụt, » và có tiếng con gái nũng nịu cố giằng mình ra. Đến đấy thì gió to đập kín cửa, không nghe thấy tiếng gì nữa. Lý tức lộn ruột, không buồn về nhà nữa, lập tức ra hiệu tìm Tâm-vân, kéo ra chỗ vắng người, mà nói ,

— Lời ông nói thế mà thật ! Tôi đã xét ra chứng cứ ông bảo bây giờ làm ra thế nào ? Tâm-vân kinh-ngạc hỏi lại, Lý thuật rõ cho nghe. Tâm-vân nói :

— Chỗ đó còn là bán tin bán nghi, không làm gì. Tôi sợ còn có những việc tệ hơn thế nữa. Như bây giờ chỉ có ba kẻ, không biết bác có thể theo được không ? Lý nói :

— Được. Tâm-vân nói :

— Làm tài trai, ai là kẻ chịu « thả-cổ » vợ. Kế thứ nhất là cứ lơ đi như không biết, rình bắt được quả tang, đâm chết cả đời rồi ra toà mà nhận tội. Như thế thì tội cũng nhẹ mà cũng không thẹn là mặt trượng-phu. Kế thứ hai là nên đem nhau về quê nhà, cho nó không có dịp mà đi gió

về trắng. Nặng quái chiều hôm, may ra cũng kéo lại được cái hạnh-phúc, cái tình-nghĩa vợ-chồng như trước. Nhược bằng giả câm giả điếc, mặc cho chúng nó muốn làm thế nào thì làm, nuôi ong tay áo, rước voi giầy mề. xưa nay những án giết chồng, thường thường là xảy ra ở những nhà như thế. Kế ấy là kế thứ ba, song kỳ-thực thì không thể gọi là kế được. Có ba đường ấy, tùy bác muốn sao mặc tình. Lý-Hoa ngẫm-nghĩ một lúc, rồi rớt nước mắt mà rằng :

— Cách thứ nhất, tôi không có gan làm. Vả chẳng một ngày cũng nghĩa vợ chồng, nó đâu bắt-nhân, tôi nữ lòng nào giết nó. Còn như giả câm : giả điếc, để tha hồ cho chúng nó, thì chính là như lời ông nói, tai hại không vira. Vậy xin theo cách thứ hai là tiện hơn, song chỉ sợ nó mê những đũa kia, tôi bảo đem nó về chưa chắc nó đã chịu nghe, như thế thì làm thế nào được ? Tâm-vân thân nhiên, ghé tai nói nhỏ mấy câu. Lý-Hoa lăm nhăm gật đầu, rồi đó lại quay về nhà cũ.

Từ đó trở đi, Lý-Hoa đối với vợ lại hết sức chiều chuộng, Cách đó 5, 6 ngày, bỗng một hôm ở hiệu về. tay cầm một phong thư, thở ngắn than dài, vào bàn với mẹ. Bà mẹ rụng rời đồ đốt, luống cuống chưa kịp đáp thì Quan-đoàn bước vào, hỏi ở nhà quê có việc gì ? Lý-Hoa ném phong thư cho xem.

Quan-đoàn liền mở ra đọc. Thư rằng:

« CHÁU HOA,

« Bác tuổi già hiếm-hoi, lúc thấy cháu còn, có hứa để
« cho cháu thừa tự. Từ đấy cháu coi bác như cha, bác
« cũng coi cháu như con, nối rồi tôn -đường, không lo
« gì nữa. Không ngờ bác gái cháu mới dậy bỗng mắc
« chứng ho ra máu. Bác tưởng đau chóng đỡ thôi, không
« muốn để cháu sốt ruột nên không muốn viết thư cho
« cháu biết. Cho đến hôm qua, biến chứng ra mất hẳn

« tiếng, không ăn uống gì được hết. Chắc chỉ trong sớm
« tối là không thể chịu được nữa ; ngong ngóng mong vợ
« chồng cháu về, được nhìn thấy mặt thì chết cũng cam
« tâm. Viết đến đây, bác không nữa nói nữa ».

• Bác cháu: Mỗ thủ bút ».

Quan-Đoàn đọc xong, tay run lật bật. Bà mẹ nức
nở dục hai con chu-xếp về. Nàng sẽ gọi chồng vào buồng,
năn-nỉ xin hoãn trong một hai ngày. Chàng không nghe,
nàng đành phải trở vào sắm sanh hành-lý. Chàng nhân
có việc bận, lại phải đi ngay, đến mãi tối mới về. Đêm
ấy cả nhà lục-đục suốt đêm. Đến sáng ra, bà mẹ, vợ
chồng chàng cùng con hầu, tất cả bốn người, cùng ngồi
xe ra bến, đáp tàu thả về tỉnh. Khi đã lên tàu, chàng
đưa người nhà lên sà-lông, mua bốn cái vé. Các đồ hành
lý điếm lại đủ cả. Nàng ngồi một lúc, bỗng giật mình
quay lại chồng mà hỏi:

— Cái chìa khóa hòm của tôi, cậu có cầm đấy không ?

Chàng kinh-ngạc đáp:

Không ! mợ để ở đâu, tôi không biết. Nàng nói:

— Tôi cất kỹ lắm, để tôi trở về lấy. Chàng nói:

— Mợ rõ nhiều sự quá! Tàu sắp nhổ neo rồi, về thì ra
sao kịp? Nàng nói:

— Để tôi cho phu xe thêm tiền, nó cố chạy; vừa đi vừa
về chỉ trong mười lăm phút. Còn kịp chán, không hề chi.
Chàng đành phải nghe lời, lại hỏi:

— Thế mợ có cần ai đi theo không ? Nàng nói:

— Sao cậu lần thân thế! một người đi còn sợ chậm,
huống hồ lại thêm người nữa ! Nói xong, dứt áo lên bờ.

Mười phút sau, còi tàu đã « tu-tu » báo hiệu nhổ neo.
Lý-Hoa luống cuống, ngồi đứng không yên, ngong ngóng
trông vợ về, song càng mong càng mất. Một lúc sau, tàu
đã phá sóng chạy ra ửa bể, mà tuyệt mù nào thấy bóng
hồng vào ra. Bà mẹ không thấy con dâu, lại giầy vò con
traí. Chàng vừa tức vừa giận, ngồi ngáy ra như tượng gỗ.
Chiều hôm, tàu đã đến tỉnh. Mẹ con lên bộ rồi thuê thuyền

về Tăng-giang. Về đến nhà, bà mẹ thấy chị dâu vẫn khỏe mạnh như thường thì giạt mình hỏi lại Lý-Hoa. Ông bác, bà bác thấy mẹ con vô-cố đem nhau về, cũng xúm lại hỏi duyên cớ. Lý-Hoa thuật lại bức thư, và nói là tất nhiên có kẻ xỏ-lá lập mưu đánh lừa. Bà bác lại hỏi đến cháu dâu. Bà-mẹ kể đầu đuôi cho nghe. Bà-bác nói:

— Cái đó cũng chả ngại, kịp chầy rồi thế nào nó chả về đến nhà... Cùng nhau truyện vãn, hồi lâu, bà bác bảo dọn cơm ăn, song cơm nào mà nuốt cho trôi cổ được. Mãi đến tối, Lý-Hoa mới đem việc mình lập mưu lừa vợ về quê thưa rõ với mẹ. Thú thật rằng bức thư kia chính tự mình viết giả, song vẫn giấu lổ cho vợ, chỉ nói là cách đề-phòng sẵn như thế để sau khỏi sinh ra lăm chuyen mà thôi. Hai ba hôm sau, ngày nào chàng cũng ra bến sông để đón vợ về, song con mắt đã mòn, mà người xa vẫn vắng. Hôm thứ tư, chàng viết sang một bức thư, dục bảo thuê quanh lấy một người vú-già rồi cùng về, đừng nấn ná nữa. Thư đi năm ngày, cũng biệt vô âm-tin, chàng sốt ruột quá, xin phép mẹ lại sang Hương cảng xem sao.

Sang đến nơi, hỏi các người trong hiệu, hỏi vợ chồng Úy-nùng, lại hỏi hết cả những chỗ quen biết của Quan đoàn, đều không ai biết nàng ở đâu cả. Chàng bàng-hoàng, như ngây như dại, lại về hiệu tìm Tâm-vân. Tâm vân trông mặt chàng, giạt mình mà rằng

— Tôi tưởng bác đem gia-quyển về quê, sao lại còn ở đây mà trông mặt ngo-ngác thế ! Lý-Hoa không nói, bấm ông lão ra chỗ vắng rồi thuật lại chuyện mình cho nghe. Tâm-Vân cười nhạt mà rằng:

— Tôi đoán chắc thế nào cũng có những việc quái ác như thế xảy ra, cho nên dục bác đem bác gái về. Không ngờ nó lại tinh trước được mình. Âu cũng là vận-niên bác năm nay không tốt. Thế bây giờ bác đã nghĩ có kế gì để tìm kiếm nó chưa ? Chàng nói :

— Việc đó lại xin phiền ông, nhờ ông chỉ bảo. Tâm-vân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

— Tiền ! Tinh việc đời phải có tiền mới được. Bác thử tính lưng xem hiện có bao nhiêu đã rồi ta sẽ bàn. Chàng nói:

— Chàng nói giấu gì ông, nhờ ông chủ mới, làm cũng khá tiền. Tôi lại ăn nhịn để dành nên đã gửi nhà băng được tám-trăm đồng, chẳng hay thế có đủ không ? Tâm-vân lắc đầu mà rằng:

— Không đủ đâu ! Hay tôi giúp bác năm trăm, bác lại đi vay giạt bà con lấy bảy trăm nữa cho đúng hai nghìn, bấy giờ ta sẽ nói truyện. Lý-Hoa vâng lời, từ biệt Tâm-vân rồi ra cửa. Hôm sau, chàng lại đến tìm Tâm-vân mà nói:

Số tiền nói hôm qua, nay may đã thu xếp đủ. Thế nhưng vì một việc hèn mọn mà phiền ông cho vay một khoản tiền lớn như thế, lòng tôi thực áy náy không yên. Tâm-vân nói:

— Rõ chuyện đàn bà ! Chết đến nơi rồi còn kiêu-cách. Tôi giúp là vì trông thấy việc bất bình nên tức mà giúp, bác đừng để tâm. Có một điều hỏi thật bác: Bác có thể giao cả cho tôi hai nghìn đồng ấy mà không hỏi gì đến không ? Chàng đáp :

— Được. Tâm-vân nói:

— Trong hai tuần lễ, thế nào sẽ có tin nói với bác. Con đàn-bà kia đã bày mẹo để hại bác thì bà cũng nên coi nó như hùm, như sói, đừng có đem mong ngày nhớ, mất cả chí-khí bọn thanh-niên. Thiên hạ không thiếu gì con gái đẹp đâu, quý gì cái hạng hoa thơm mất nhị ! Lý-Hoa vâng lời. Hôm sau thu xếp tiền đưa cả cho Tâm-vân. Tâm-vân xin phép nghỉ nửa tháng để về quê. Còn chàng thì lại làm việc chăm chỉ như thường. Sợ mẹ già mong, có viết thư về tìm lời yên ủi.

CHƯƠNG THỨ BẢY

DÒ BÍ MẬT, KHÁCH TRINH THẨM DÙNG MƯU,

ΓHẢ SUÔNG SÃ, GÁI GIANG-HỒ GIẢ CÁCH.

Một hôm ngoài cửa tòa-nhà Lý-Hoa ở cũ thấy có giáu mảnh giấy chiều đề rằng : « Tầng gác thứ tư cho thuê bằng lòng xin hỏi nhà ở tầng thứ ba ». Chợt có một người trẻ tuổi ăn mặc tây giắt một người đàn bà đi qua, xem giấy xong liền vào xem nhà, mặc cả giá. Hôm sau đã dọn lại ở, một chồng, một vợ, hai con hầu gái, bảy biện ăn ở trông cũng ra vẻ phong-lưu. Chẳng bao lâu đã làm thân với vợ chồng Úy-nùng, người hai nhà thường khi vẫn đi lại.

Một hôm canh khuya, Úy-nùng đi làm về, ra dáng hoảng hốt nói với Mợ Tur rằng:

— Quái lạ! Mấy hôm nay tôi đi đâu cũng hình như có người theo rồi, cho đến đi chơi mát, vào nhà xí cũng vậy, thì không biết là có làm sao? Mợ-Tur nửa tin nửa ngờ mà rằng:

— Cậu lại thần-hồn nát thần-tinh đấy thôi. Làm gì chuyện đó. Chàng thề rằng không nói dối, và bảo vợ ra vào cũng nên cẩn-thận. Sáng sớm hôm sau, vợ chồng chàng đương ngủ, chợt nghe tiếng người nhà nhón nhá, giật mình tỉnh rậy thì chúng nói là có một chuồng cửa kính hôm qua đã đóng mà hôm nay thấy mất cả then chốt, chỉ còn khép hờ. May đồ-đạc trong nhà không mất gì cả. Chàng ngồi nhồm rậy, bỗng kêu rú lên rằng:

— Hồng! Hồng cả rồi! Mợ-Tur dụi mắt nhìn, thì thấy giấy chữ lục tung ra đầy đất. Xem đến các hòm dương, thì cái nào cũng mất khóa. Giật mình mở ra coi, thì đồ tế nhuyễn của riêng tay, đều bị lục lộn cả lên song không mất chi cả. Vợ chồng đều sợ mướt mồ hôi trán, nhìn lại đám giấy, thì thấy phạm những thư-từ đi lại với phụ-nữ, đều xếp riêng ra một bên. Hai người nghĩ mãi, không hiểu ra có làm sao, vội vàng đi báo sở cảnh-sát. Sở cảnh-sát đến khám, song nghĩ sự không có chứng cứ gì, cũng không

biết lối nào mà xét. Còn Úy-nùng thì đi thuê thêm một tên đầy-tớ trai coi nhà, và hai tay du-côn để thường khi đi hộ-vệ. Từ đấy người trong nhà thường sậm-sột không yên. Nhà Úy-nùng vốn có xe nhà. Một hôm tên phu-xe đi đêm, bỗng bị người đánh một cái phật ngang chân rồi chạy mất. Vết thương nặng lắm, phải xin phép chủ nghỉ mười ngày mà tìm người làm thay. Chàng bằng lòng, bảo đưa người ấy đến. Khi đến, trông thấy người ấy má lồm lụng gù, trạc đến ngót 50 tuổi, thì lại có ý không bằng lòng. Tên phu-xe biết ý, cười mà rằng:

— Ông có ý chê hăn già sao? Tuổi hăn già nhưng sức hăn còn khỏe lắm. Chàng không tin, nhân góc tường có một bộ giầy xúc-xích bằng sắt, nặng đến hơn trăm cân, của một người chủ tàu để nhờ, chàng liền bảo ông lão rằng:

— Bác thử nâng cái kia lên ta xem. Ông lão hai tay nâng bổng lên, coi nhẹ như không, theo bậc thang, chạy tuột ra đường phố. Úy-nùng cũng theo xuống, cười mà bảo:

— Bác khỏe thật! Thế nhưng có thể giăng thẳng được ra không? Ông lão cũng cười mà rằng:

— Ông tuổi trẻ, còn thích đùa. Đến như tôi thì tuổi già nhưng cũng tinh trẻ con. Để tôi làm trò cười ông coi thử. Nói xong, ném đám giầy sắt xuống đất, chống nẹ hai tay, đứng chân chữ bát, rồi đó lấy chân đá đám giầy sắt, tung cao lên qua đầu, lại đưa một tay đỡ lấy đầu giầy, xoay tròn như cái tán. Người đi đường thấy lạ, đứng xúm cả lại xem. Chàng đứng gần ra nhìn, bảo thôi thu giầy về. Ông lão mới dừng tay, lại khoác giầy vừa cười vừa bước lên gác, nét mặt không đổi sắc. Chàng khen ngợi mà rằng:

— Coi bác chẳng những khỏe, lại ra dáng biết võ nữa. Được bác ở, còn lo gì trộm cướp, vậy bác nên thu xếp đến ngay. Ông lão vâng lời. Từ hôm sau trở đi, đến ở với Úy-nùng, ngoan ngoãn được lòng chủ nhà lắm.

Cơn mưa mới tạnh, trăng sáng đầy trời. Trên đường

phố, kẻ đi người lại như nêm. Trước một hiệu Tây buôn kia, có một chàng trẻ tuổi nhảy lên một chiếc xe nhà, đỡ can xuống sân xe, dục tên phu xe chạy. Xe đi hết phố nọ sang phố kia, qua một đám đất rộng bỏ không, rồi lại đến một rẫy phố nhà cửa hơi thấp. Phố ấy tức là một phố bên bờ sông Hương-giang. Đến nơi, người trên xe chỉ xe kéo vào một cái ngõ ngang, đỡ xe xuống trước một cái nhà bốn tầng, vẫy tay ra hiệu cho tên phu-xe biết là cứ việc về chứ không phải đợi. Tên phu-xe kéo xe về rồi, lại đến chỗ đậu xe trước, trèo lên một cây-lớn mọc ở giáp cửa, lần sang cái cành lớn, kê gần khuôn cửa chớp từng gác thứ tư, sẽ lắng tai nghe. Một lúc lại nhảy lên nóc nhà, quặc chân vào mái hiên, để lộn đầu xuống mà ròm vào trong nhà, thì thấy có một người con gái ngồi một mình quay mặt vào gương, hình như đang lúc tô-son điểm-phấn. Một lúc, một con hầu vào thưa nhỏ, người con gái vén màn đi sang phòng bên. Thì ra chỗ đó là phòng khách mà phòng bên là phòng nằm. Tên phu xe vội vàng trụt xuống, hồn-hẽn thở. Một lúc, nghe có tiếng trai gái cười nói. Lại rún mình trèo lên, vắt chân nhòm như trước. Thì thấy một đôi trai gái cùng nhau đang vai kề gối tựa, nằm lả ra chiếc ghế dựa. Ghế thấp nhìn không rõ. Một lúc cùng ngồi rậy, quần-áo động sột sạt, thế nhưng người con trai hình như mệt quá, lại nằm vạt xuống, còn người con gái thì ngồi quay lưng lại, không biết làm trò gì. Người phu-xe nhìn mãi cũng không rõ mặt, liền nhảy xuống ngồi thu-hình ở trên cành cây. Mãi đến canh khuya, biết người trong nhà đã ngủ rồi, mới trèo lên cây cánh-cửa-chớp. Cửa mở, chàng liền rón bước nhảy vào. Dưới bóng đèn điện còn sáng, lục soát hết cả các giấy má để trong ngăn kéo và hộp thư. Mãi sau mới nhặt được một chiếc phong-bì, nét chữ đề ngoài, giống nét chữ con gái, lại có mấy chữ: «Đại bích-trai thủ-giam», thì hơi có bụng mừng. Song mở ra

coi, thấy không có gì ở trong, thì lại ra chiều thất vọng, liền lại bỏ chiếc phong bì ấy vào túi rồi cất lên vào trong buồng ngủ. Vào đến nơi, trông thấy bàn ghế đồ đạc đều mới sắm cả. Chàng đánh bạo vừa đưa tay vén màn thì người trong màn thấy giở mình hình như chợt tỉnh. Chàng giật mình, nấp xuống xó tối. Một lúc sau thấy yên mới lại trở dậy vén màn lên coi, thì thấy Úy-nùng nằm kề vào bên má một cô con gái. Từ cổ trở xuống, chần gấm phủ kín, nhìn không rõ. Người phu-xe nhìn một lúc rồi móc túi lấy một bộ máy-ảnh nhỏ nhằm vào mặt người con gái mà bấm. Bấm xong lại dút vào túi rồi lên cửa tìm ra...

Chép đến đây, xin nói rõ đầu đuôi câu chuyện để đọc giả rõ. Nguyên Tâm-vân nhận tiền của Lý-Hoa, nói thác là xia về quê, song thực thì đi tìm một tay trinh-thám giỏi. Người ấy tên là La-Lãng, nguyên trước làm giặc, bị chính-phủ tróc nã mới trốn ra xin làm trinh-thám ở Hương cảng, tuy làm việc công song cũng nhận thám giùm các việc tư. Khi chàng đã nhận lời của Tâm-vân rồi, liền tìm cách ra tay; người thuê tầng gác thứ tư để lục nhà Úy-nùng, người xin làm phu xe, để đêm đến chụp-ảnh trộm người con gái ở phố Bờ-Sông, đều là một mình chàng thay hình đổi dạng ra cả. Công-việc ấy, chàng làm mất hai tuần-lễ. Khi đã chụp trộm ảnh rồi, liền báo Tâm-vân đưa mình đến gặp mặt Lý-Hoa. Gặp nhau kể hết đầu đuôi, Lý-Hoa cảm-kích muôn phần, hấp-tấp hỏi:

— Thế thì người ở phố Bờ-Sông đó, có đích là nó không? La-Lãng vừa gạt đầu vừa móc tay vào bọc, lấy cái kính ảnh chưa kịp rửa đưa cho Lý-Hoa. Lý-Hoa mừng quá giơ tay ra đỡ. Bất-thình-linh tay nó chạm tay kia mạnh quá, « choang » một tiếng, tấm kính buột tay rơi xuống đất, cúi xuống nhặt thì đã vụn ra từng mảnh nhỏ rồi. Ba người đều tái mặt đi. La-Lãng hơi gắt mà rằng:

— Ông rõ làm hại! Phi bao nhiêu là tâm huyết của tôi. Ông không đưa ảnh bà ấy cho tôi, tôi lại chưa biết mặt,

bắt-đặc-dĩ mới phải làm cách này. Bây giờ còn nói gì nữa. Tâm-vân nói:

— Ông có thể kể qua hình dạng người ấy cho ông bạn tôi nghe được không ? La-Lăng mỉm cười mà rằng:

— Rõ thật đông tôi ! Có, đêm qua tôi nhìn đã kỹ, thấy hấn mặt trái-xoan, má hơi lũng đồng tiền, trong lông mày có mụn đốt-ruồi đỏ. Ông bảo có đích không ? Lý-Hoa nghiêng răng mà rằng:

— Chính phải ! Chính phải ! Ông có thể đưa tôi đi để mắt tôi được trông thấy không ? La-Lăng ngần-ngừ mà rằng:

— Cũng được, nhưng xin hải thông thả đã. Nói xong liền đứng rậy từ biệt. Mấy hôm sau, ba người đang giắt nhau đi đường nói chuyện, chợt nghe tiếng chuông xe-điện « leng-keng », La-Lăng nhanh mắt, vội nắm hai người lại rồi chỉ lên toa đầu. Lý-Hoa trông theo thì chính là Quan-đoàn. Ba người cùng muốn nhảy lên theo, tiếc thay xe điện chạy đơng nhanh, không vẫy lại được. Trông chớp mắt xe đã đi xa. Chẳng còn mang máng nhớ người con trai ngồi bên cạnh là một chàng trẻ tuổi mặc tây. Tuy rèm mũ thấp quá, không trông rõ mặt, song chàng cũng đoán chắc là Úy-nùng, bàn với hai người báo cảnh-sát ập vào chiếc nhà ở phố Bờ-Sông để bắt. La-Lăng ngăn lại mà rằng:

— Việc thiên hạ, trăm phần chắc cũng có một phần lép. Biết đâu người con gái trong nhà ấy chả là một con dâm-phụ khác. Chưa có chứng cứ chắc chắn, nhờ bắt nhầm thì lời thôi to. Theo luật, vô-cớ đem vào nhà người ta thì phản tọa phải chịu tội là kẻ-cướp. Ông có gan chịu được tội ấy không ? Ông cứ yên lòng, đây bề còn mò được kim, huống chi trong thành-phố này, thế nào chả có ngày dò được nó....

La-Lăng dò mấy lần mà vẫn chưa biết đích con nhân tình của Úy-nùng là ai. Tìm cách hỏi Mợ-từ cũng không được tin tức gì. Kỳ thực thì phạm kẻ có nhân-tình,

có đời nào lại nói cho vợ biết... Một hôm vào tám giờ tối, có một chiếc xe-nhà đi qua đường xe điện, khi đến một hàng cao-lâu kia, người ngồi xe là một chàng trẻ tuổi, môi son, má phấn, đeo kính gọng vàng, xuống xe hấp tấp bước vào. Bên ngoài, tên phu kéo xe bảo tên phu đẩy xe ngồi chờ, rồi lững thững đi mất. Một lúc trở lại thì đã hóa ra một tay công-tử ăn mặc rất choáng, đi qua mà tên phu đẩy xe không nhận ra được. Thong dong bước đến một nhà ả-đào. Vừa bước vào thì đã nghe tiếng mục chủ mời chào đon đả. Chàng đi thẳng qua hai tầng gác thì đã thấy một cô con-gái ăn mặc sơ-sài đứng đón. Gặp nhau chào bằng mắt chứ không nói một tiếng gì. Chợt có một con đầy tớ-gái chạy ra, đưa hai người vào một gian phòng. Vừa ngồi xong, chàng đã gọi đem bàn-đèn lên. Dầu đã rót, bắc đã khêu, tiếng xe lầu đã sè-sè, chuyện hai người cũng dần dần nở như thuốc phiện phải lửa. Chàng bỗng đặt xe xuống mà hỏi:

— Ở đây có chị Tiểu-Liêu, nghe nói hát khá lắm, mình có thể mời được không? Người con gái nũng-nịu mà rằng:

— Mời làm gì nó? Chàng nói:

— Không phải tôi mà là một người bạn tôi nhắn tôi nó hộ với chị ấy một câu truyện. Người ả-đào không đáp, hứa cho tiền mới đứng rậy đi. Một lúc sau, hai người cùng đến. Chàng ngồi nhóm rậy, mời Tiểu-Liêu ngồi mà rằng:

— Tôi là La-Lãng, làm nghề trinh-thám ở đây, chắc chị đã rõ. Hiện có cái án mất vợ, người ta nhờ tôi rò hộ. Tôi xét mãi thì chính kẻ quyến-rũ giấu-diếm vợ người đó, lại là bạn-thân của chị, chị có biết không? Tiểu-Liêu giạt nẩy mình, vội hỏi rằng:

— Bạn thân của tôi là ai? Hoặc giả ông nhận nhầm, chưa chắc đã đúng. La-Lãng mỉm cười, thuật lại chuyện đó xét Ủy-nùng cho nghe và nói:

Phàm đàn ông, dẫu năm thiệp bầy thế, chung tình cũng chỉ có một người. Con nhân tình kia, chính là một tay thù địch với chị; cứ ý tôi thì chị nên dò ra câu chuyện mà phá cuộc xum vầy của họ, thế thì may cho chị mà cũng là phúc cho Úy-nùng. Điều đó chị phải dò dử hỏi dần, đừng có nói đả động gì đến tôi. Nếu được việc thì về phần tôi, tôi cũng xin hậu tạ. Chị nghĩ thế nào? Tiểu-liễu nghe lời ngồi lặng, mặt xanh xám, con mắt lơ dờ, hồi lâu mới nhận lời và xin La-Lãng chỉ cho cách làm thế nào mà hỏi dò được. La-Lãng nói:

—Hôm nay hấn đi ăn tiệc, chắc chị cũng biết, tan tiệc tất nhiên lại đây với chị. Nhân lúc rượu say mà hỏi lấy tên, lấy họ con ấy, thế là đủ. Mục đích tôi chỉ muốn bắt con ấy về, chứ không có ý chi làm hại hấn. Chị đừng lo. Tiểu-liễu bằng lòng, hẹn đến mai trả lời. La-Lãng cũng đứng rậy ra về. Người ả-đào kia cố giữ lại nhưng chàng cũng không ở.

HỒI THỨ TÁM

GIẢ KHÁCH BUỒN LA-LĂNG LẬP MƯU

THẤY KHÁC Ý QUAN-ĐOÀN LẦN MẶT

Hôm sau, non trưa, La-Lãng lại đến thăm Tiểu-liễu vừa mới rậy, tay đương cầm bàn chải răng đánh răng, trông thấy chàng, vừa đánh răng vừa hỏi rằng:

— Ông lại từ bao giờ thế? Chàng đáp:

— Vừa mới lại, vừa nói vừa nhìn vào trong màn, thấy chần gối còn ngồn ngang bừa bãi, liền mỉm cười mà rằng:

— Sau cơn đại chiến, chiến-trường trông vẫn y nguyên, coi ngựa thịt tẻ! Thế nào? Trận đêm qua đã đắc-thắng chưa? Tiểu-liễu lúc ấy, rửa mặt đã xong, ngồi lại gần lấy tay beo tai chàng, rồi cười mà rằng:

— Tôi cũng đến chết với ông! Ông trình thám giỏi quá! Hôm qua tôi đã tìm hết cách để căn vặn, song cái con ở

Bờ-sông không phải là con ông nói đâu. Hấn đã thề với tôi, tôi không tin hấn đập phá lung tung xuýt nữa đến quết liệt. May tôi khéo lắm mới làm cho hấn khỏi giận. Kỳ thực thì trong chỗ đô-hội này biết bao nhiêu con gái tự-do. Bỏ chồng theo trai, có cứ gì con « hồ tinh mặt ngọc ». Ông tưởng nhầm đấy thôi. Chàng cúi đầu lẳng lẳng, một lúc mới đáp rằng :

—Chị lịch duyệt chưa mấy, đã biết dâu được thói đời, thiên hạ vốn có n'ững kẻ đại-gian-ác, mặt sứa gan lim, dẫu nói võ được chuyện kín của nó ra rồi, song nó vẫn nở miệng cười té cái tát. Trinh thám vào những hạng ấy có phải dễ đâu. Tiều-liều sợ hãi mà rằng :

—Hoặc giả ông nói cũng phải, thế nhưng tôi chỉ giúp được ông đến thế thôi. Nếu ông không tin thì lại thử dò lại... Chàng gật đầu, đứng rậy đi ra. Đến một nơi, hỏi nhờ giây nói, gọi Lý-Hoa, hẹn cùng rủ Tâm-vân lại chỗ chàng ở. Khi ba người đã gặp nhau, chàng bảo đầy tớ lui ra rồi đem việc trinh thám trong mấy hôm thuật lại cho Lý-Hoa rõ. Nhân sự nhớ đến cái phong-bì đem trước tìm được ở gian gác phố Bờ-sông, liền đưa cho Lý-Hoa xem. Lý-Hoa chăm lấy ngắm nghĩa rồi nói rằng :

—Nét chữ giống lắm, song nếu ở với nhau thì làm gì mà phải gửi thư. Việc đó sợ chưa chắc. Chàng nin lẳng, một lúc mới nói :

—Hết cuộc này bày cuộc khác, tôi thử dò thẳng Doãn-Giác-chi xem sao ? Lý-Hoa giật nảy mình mà rằng :

—Ông nghi cả đến hấn sao ! Tôi tưởng hấn với con vợ tôi thì chẳng có gì là dính dáng cả ? Chàng lắc đầu mà rằng :

—Thế thì ông không biết ! Úy-nùng mới được bà ấy nhà ông dạy học, là có Giác-chi đứng giới thiệu. Nó lấy sự đó mà mua ơn mua huệ với bà ấy nhà ông, thường thường đi lại, đi lại nhiều tự khẩ : sinh ra nhiều trò quỉ quái, người ngoài nói đã đầy ra đấy, ông không nghe tiếng hay sao ? Lý sửng-sốt mà rằng :

— Giác-chi tuổi đã ngoài bốn mươi, da mang điều thuốc điều xài, trông không còn ra hồn người. Một mình năm sáu vợ, tưởng cũng khó mà nhìn-nhỡ được hết huống chi còn chim vợ người khác. Nhà tôi tiếng vậy chứ vẫn còn khách khi, những đứa trẻ tuổi đẹp trai thì bảo nó mẹ cũng còn có lẽ, chứ lù khù già lão như Giác-chi thì chưa chắc nó đã chịu rẻ mình mà theo. La-Lãng cười lăn ra mà rằng :

— Ông rõ thật-thà quá ! Đại phạm đàn bà, phần nhiều là lòng mây tinh nước. Kìa những hạng đẹp như hoa, nghiêm như tuyết, hàng ngày ngồi cửa hàng hay đi qua phố, ta trông thấy ai cũng tưởng là đứng đắn lắm đấy, thế nhưng nếu gặp một anh nhà buôn to bụng, dù cho mặt búng da chi, môi thâm mắt trắng, mà chịu thả ra ít đồng tiền bất nghĩa là các chị ấy cũng hạ mình để phỉnh phờ ngay. Ở hàng cá mắm, lâu cũng quen mui, ấy thế là đủ chết. Đời này những hạng như thế nhiều lắm chứ chẳng cứ gì một mình bà ấy nhà ông dàu. Lý-Hoa nghe nói, tái hân người đi. La-Lãng tìm lời yên ủi mà rằng :

— Thế nhưng tôi cũng đoán phỏng thế thôi, chưa chắc đã đích như tuế. Nói xong, cáo từ lui ra.

Nay lại nói Giác-chi vốn là tay giao thiệp rộng, dù người lạ, chỉ gặp mặt trong một hai ngày là đã chơi với nhau thân chẳng khác gì anh em. Một hôm có một người tên là Trác-quý-Lập đến thăm, tự nói là buôn bán ở nước ngoài mới về. Giác-chi trông người ấy ra dáng tưng thà lắm, lại chắc là một tay buôn bán to, nên tiếp đãi rất tử tế. Hai bên trò chuyện rất là tương đắc. Năng chào thì quen, năng liếc thì sắc, chẳng bao lâu hai người đã trở nên thân thiết, kết nghĩa với nhau làm anh em. Thường khi đi lại, vợ con Giác-chi đều gọi là chú Trác, và nhân thấy Trác chân-thật, thường trêu chơi để làm trò đùa. Giác-chi cũng giắt Trác đi chơi đủ

mọi trò, từ cao lâu, tiệm thuốc, cho đến sông bạc. Một hôm hai người nằm chơi ở một nhà chứa thồ-lậu. Dọc lầu đặt ngang, ngọn đèn khêu sáng, Trác nhân hỏi tỷ-mỷ rằng :

— Anh xưa nay đi chơi nhiều như thế, có gặp người nào đáng là bậc tuyệt-sắc không ? Giác-chi lúc ấy dương tiệm giờ điếu thuốc, cô tiệm xong, kéo một hơi hết khói đã, rồi đó mới hạ dọc lầu xuống mà rằng :

— Tôi lang-tạ đã nhiều, cứ những hạng đàn bà tôi chơi, kể xấu người đẹp, kể béo người gầy, kể ít ra cũng có hơn trăm, thế mà trong mắt chỉ thấy được có mỗi một con là đáng mặt hoa khôi hơn cả : chẳng những nhan sắc nó không ai bì kịp mà lại còn sẵn khiêu thông minh, có tài văn học, vì nó xuất thân là một con nữ-học-sinh. Trác nghe nói giật mình, song cũng cố làm ra dáng tự-nhiên mà nói :

— Em tưởng chưa chắc ! Yêu nhau thì thế nào chả là đẹp. Có lẽ anh mê nó nên trông ra thế, chứ nghe tiếng không bằng biết mặt, đến tận nơi thì cũng phường hương thừa hoa thái đó thôi ! Giác-chi hơi tức, « hức » mũi mà rằng :

— Chú bấy lâu ở ngoài, đầu tắt mặt tối về việc làm ăn, còn có biết ai là người đẹp nữa mà nói. Trác đáp :

— Nếu anh muốn cho em tin thì tất phải cho em mắt trông thấy mới được. Em nghĩ như anh tuổi cao nghiệm nặng, bất luận là người ấy không có, cho có nữa họ cũng chẳng với đến anh ! Giác-chi ha-hả cười, vùng đứng lên nắm tay Trác kéo rẩy mà rằng :

— Chú khinh tôi quá ! Để tôi cho chú xem, rồi thành bệnh tương tư mà chết mới được ! Trác mừng lắm, vội vàng đi theo. Bấy-giờ đêm đã quá mười giờ, người đi ngoài đường đã dần vắng, hai người lên xe ngồi, đi một lúc đến đường Hà-lý, xuống xe vào một tòa nhà cửa, nửa khép nửa mở. Người vú-già đưa khách lên gác, cửa gác

có một người đàn bà đứng tuổi, mời chào don đả. Giác-chi nghiêm-nhiên bước thẳng vào phòng dầu, rồi lấy tay vẫy người đàn bà ấy mà gọi :

— Cô-giáo ! Vào đây tôi hỏi cái này. Trác mim cười mà rằng :

— Cô-giáo mà làm nghề này, thật làm nhục cả cái tiếng cô-giáo. Giác-chi nói :

— Cô-giáo là cái tên quen gọi từ khi hẵn còn chưa kiếm ăn về lối buôn người bán thịt. Bây giờ hẵn nghe người ta gọi mà không biết thẹn, nghĩ cũng lại lùng. Nói chưa dứt thì « Cô-giáo » đã vào tới nơi. Giác-chi kéo ngòi xuống rồi ghé tai mà bảo rằng :

— Có thể gọi họ được con Tư đến đây không ?

Cô-giáo làm ra bộ khó khăn mà rằng :

— Mười một giờ đêm rồi ! Sớm chả bảo, bây giờ làm thế nào được ! Vả chãng nó vốn giữ giá, bây giờ lại sẵn chỗ nâng niu chiều chuộng, chưa chắc đã chịu đi... Tiếng nói nhỏ dần, những câu dưới Trác không nghe rõ nữa. Một lúc sau, Giác-chi cố ép Cô-giáo, ném cho một tờ bạc giấy, Cô-giáo mới mừng rỡ mà nói :

— Để tôi thử cho gọi, người khác chưa chắc, song ông thì may ra... Nói đến đây, Giác-chi cau mặt lờm không cho nói nữa. Trác ngồi bèn rất lấy làm lạ, không hiểu ra thế nào. Cô giáo ra rồi, hai người mới ngả bàn-tĩnh cùng nằm « châu tở ». Thiên-hạ trai gái mong nhau, trong lòng thường phấp phỏng như tên tù ngồi chờ tuyên án. Đối với câu chuyện người ngồi bên, thường hỏi một đàng, thỉnh một nẻo. Giác-chi bấy giờ cũng vậy, câu chuyện bàn-dèn đáng lẽ cũng phải nở như mồi thuốc phiện, thế mà chàng cứ nằm yên như chết, mắt nhắm mắt mở, tâm thần để những đầu đầu. Chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng xe dậu rồi bạc thang có tiếng chân người. Hai người cùng mừng rỡ chạy ra. Ai hay người con gái mới đến chưa bước vào vội, còn đứng ngoài nói chuyện

với cô-giáo. Bên ngoài lúc ấy tối như bưng. Trác sốt ruột, vội vàng chạy sẵn ra, móc chiếc đèn-điện bỏ túi bấm lên soi mặt người con gái. Người con gái thấy người lạ-mặt mà lại làm số sàng như vậy thì hết hoảng sợ, vội chạy xuống thang gác. Giác-chi thấy vậy, bước theo gọi lại, song người con gái đã xuống đến chân thang, lên xe đi thẳng rồi. Giác-chi tức lắm, lắm bầm trách Trác làm hỏng việc mình. Cùng nhau cụt hứng ra về, đi đường vẫn còn cấn quẫn nhau mãi. Chép đến đây, có một điều không cần phải giấu độc-giả nữa : Trác-qui-lập bạn thân với Giác-chi lúc ấy chính là La-Lãng đã thay hình đổi dạng ra để dò tung-tích Quan-doàn.

HỒI THỨ CHÍN

TÊN PHU XE ĐƯA ĐƯỜNG CHỈ LỐI,

MỤ AN MÀY DÒ CHUYỆN THÔNG TIN.

Khi ấy La-Lãng tỉnh đến kế thứ hai, đã mượn cơ từ chức phu xe ở nhà Trần-úy-Nùng, giả làm khách buôn ở nước ngoài về, để đi lại với Giác-chi. Nào ngờ mưu họ gần thành, thì vì vô ý một chút, công-sứ lại đi đời nhà ma cả. Ngày dài rồi việc, thần thơ đi chơi mát cho giải buồn, Bất-thình lình bỗng gặp Lý-Hoa cùng Tâm-vân cùng giắt tay nhau đi đến. Ba người giắt nhau ra công-viên, cùng ngồi nói chuyện. Chàng nhân thuật lại việc đêm trước, đến chỗ người con gái bước vội xuống cầu thang, lên xe đi mất thì ra ý tầm tức mà nói:

— Bấy lâu tốn bao nhiêu công trình mà chẳng được việc gì cả. Kế thứ nhất hỏng, kế thứ hai hỏng, bây giờ chỉ còn có một kế này nữa, hễ hỏng nốt thì tôi cũng đến chịu thôi, Hai người đều ra ý ái ngại và buồn bã mà hỏi :

Thưa ông kể gì ? La-Lãng móc túi lấy cuốn nhật-ký rở ra một tờ đưa cho Lý-Hoa xem. Lý nhìn vào, thấy

có nét bút chì thảo 3 chữ « 119 » thì ngo ngác không hiểu ra sao cả. La mỉm cười mà nói :

— Chúng tôi làm việc, thường khi chỗ người ta không lưu ý đến, chúng tôi lại hết sức nhiệm nhặt. Hôm ấy người con gái lên xe đi, không phải là tôi không đuổi theo được, song đêm khuya mà theo rồi một người đàn bà, nó có thể vu cho mình là định ra tay bóc lột được. Bởi vậy khi nó lên xe rồi, thì tôi ra ngay cửa gác để nhận lấy số xe, « 119 » chính là số cái xe ấy. Lý nói:

— Giác-chi đã kể rõ lai lịch và nhan-sắc nó như vậy thì nếu không là chủ chứa, cũng là nhân tình, ý tôi muốn phát đơn kiện nó, may ra nó sợ tội đem phun ra tất cả, thì may cái án ấy có thể phá ngay được. La cười mà đáp :

— Tôi lại không biết thế hay sao? Thế nhưng nó chưa nói rõ họ tên, tôi chỉ sợ chưa chắc đã phải. Mà dù phải nữa chưa chắc nó đã chịu nhận, chỉ tổ làm cho con kia biết tin để tìm đường lẩn tránh, bấy giờ thì lại thêm khó ra một tình mà thôi. Tuy nhiên, để tôi sẽ dụ nó may ra nó chịu nói rõ cũng chưa biết chừng. Nói xong, dặn hai người ngồi đợi để đi gọi giầy nói. Đến lúc trở lại nét mặt trông tái hẳn đi, lắc đầu mà nói rằng :

— Giác-chi đã biết cơ trốn đi nơi khác rồi. Tôi hỏi người trong cửa hàng nó, họ bảo nó đã xuống tàu từ đêm hôm qua, đi ra dáng vội-vàng lắm. Tâm-vân nói :

— Đi thì đi, tôi không chắc nó đã biết. La lại lắc đầu mà đáp :

— Cái án này bấy lâu vang động xa gần, cái hành-kinh của tôi, chỉ có thể đánh lừa nó được một lúc thôi. Nếu nó nghĩ ra thì tất nhiên biết tôi là tay trình thám. Tôi sợ nó vì thế sợ tội mà đem con ấy sang Tây, sang Nhật cũng chưa biết chừng. Tâm-vân nói :

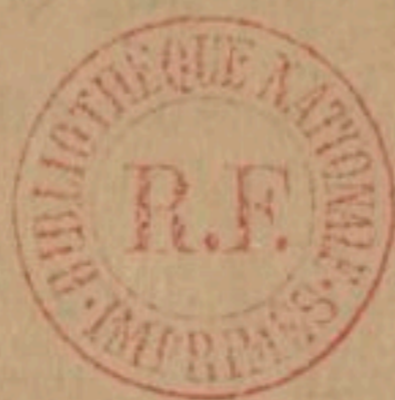
— Ông nghĩ quá ra thế đó thôi, cứ như điều ông nói,

nó phải thuê tiền mới gọi được con kia, thì đủ rõ nó không phải là tay thủ-phạm, gặp mặt còn khó, hồ dễ đã đem nhau đi ngay được sao? Ông đứng nản lòng, nên bỏ nó mà tìm cho ra tên thủ-phạm. La nói :

— Tôi cũng biết vậy, song tình việc thì phải tình rón ra như thế. Nói xong, bắt tay hai người rồi đi.

Buổi chiều hôm ấy, La-Lăng mặc bộ áo trinh-thám đi xe đến sở rở xem quyển sổ biên số xe. Mở tờ thứ nhất, nhìn đến dòng thứ chín, thấy biên rằng : « Số 119, phu xe tên là Ngụy-Tam, nhà ở phố Tây-Doanh. » La mừng lắm rút sổ nốt ra biên vào rồi đi thẳng đến phố Tây-Doanh, Chờ một lúc người phu xe mới về. Hỏi thì hẳn nói rằng : Người con gái ấy đến giữa đường mới thuê xe đi, lúc về cũng xuống giữa đường. Thế nhưng người phu kéo cô ta sau khi xuống xe tôi thì tôi biết, có thể tìm được. La móc túi đưa cho 5 hào, bảo cùng ngồi lên xe, đi tìm người phu xe thứ hai. Khi đã gặp, người phu xe thứ hai dẫn chàng đến phố Hy-lợi chỉ sang một tòa nhà khá ao mà bảo chàng rằng : « Cô ta vào cái nhà kia, hình như ở đầu tầng gác thứ ba, thứ tư. » La lại rút sổ nốt biên lấy số nhà, rồi cho người phu xe đồng bạc.

Cuốn thứ ba sẽ tiếp

Trúc-Khê Thư-Cục

Bản cục vừa mới xuất bản mấy thứ sách sau này :

Hồn Quê

Tập tùng-văn này thể tài tựa như một quyển tạp chí, trong có văn xã-thuyết, văn sử-khảo, thơ ca và nhân-dàm, hải-dàm, thư cho bạn, rồi dưới đến phần tiểu thuyết, biên soạn đều là những bài rất có bổ ích cho độc giả, nhất là bài xã thuyết thì phạm người đề tâm đến việc cải cách xã hội ai cũng đều nên đọc để chằm chước ý kiến mà cùng nhau hưởng ứng hô hào, giá bán mỗi quyển 0\$15

Gái giả thù nhà

Truyện một người con gái gập cơn gia biến, cả nhà đều ngộ hại, nàng trải biết bao nhiêu gian khổ lưu ly mới báo được thù rồi cũng lại đâm cồ mà chết. Rất bi thảm! Rất ly kỳ! một quyển trọn truyện giá 0\$18.

Ngọc Uyên-ương

Là một bộ tiểu thuyết Tàu người Tàu đã liệt vào hạng kỳ thư. Mà quả là kỳ thư thật, ai đã đọc đến bộ này tất cũng phải công nhận như thế, danh sĩ mỹ nhân, kỳ duyên diễm sử, các nhà ham đọc tiểu thuyết, tưởng không một ai là nên bỏ qua bộ tiểu-thuyết này. Đã ra quyển thứ 1 giá 0\$12, còn ba cuốn nữa trọn bộ đương in.

Những sách trên này mua buôn hỏi tại M. Ngô văn-Triệu Trúc-Khê thư-cục, 196 phố Hàng Bông, Hanoi. hoa hồng trừ 20%, mua được từ 10 đồng trở lên sẽ trừ 25%, tiền cước người mua phải chịu; mua lẻ hỏi tại các hàng sách.

Trúc-Khê Thư-Cục cần bách

IMPRIMERIE THỰC-NGHIỆP MAI-DU-LÂN SUCC.

83, RUE DU CHANVRE, HANOI

1928

Nguyễn-Văn-Cư, 46, Hàng Tre, Hanoi

Xuất-bản